Omagiu patriei!

Focul etern

Între soare și pămînt,
Flăcările țării sînt,
Flăcările noastre sînt.
Flăcări pure, foc etern,
Peste ele ani se cern,
Și nu sînt flăcări cu fum,
Nu se-nalță orișicum,
Ci sînt flăcări de destin,
Care din istorii vin,
Cu miezul de jertfă plin.
Vezi între pămînt și cer
Flacăra de adevăr.
De la ea ni-s ochii calzi
Pînă ieri, și pînă azi,
De la ea mai avem zbor
Pînă-n timpul viitor.
De la ea, în acest loc,
Piinile noastre se coc.
Patria — eternul foc.

CONSTANȚA BUZEA

Litere de istorie

El, tu, eu...
Destine îngemănate.
O singură patrie. De ape și munți
nuntire
întemeind cetate.
De pe armă, istoria ne trece pe frunți.

El, tu, eu...
Spițe statornice
mușatini, basarabi, huniazi —
spade și pușți, pe cadrane de ornice,
stemă de glorie
spice și brazi.

El, tu, eu.
Demn pămînt de victorie;
demne zile, lumină de ani.
Reazem de țară, braț de ostean;
braț de ostean —
literă
de istorie.

M. NEGULESCU

Cîntec la stema țării

Ne-am suflecat cămășile curate
să ținem sus, acolo lîngă soare
Acest pămînt bogat, întreg și tînăr
În care fiecare zi e sărbătoare.

Și nu-i mai bun prilej pentru omagiu
Decît acest sfîrșit de an cinstit
În care-o țară-ntreagă mulțumește
Prin pruncii ei — partidului iubit.

Ne stă în față, 'naltă, o lumină
În care cîntă tot ce-avem mai drag:
Istoria cu două mii de trepte,
Un om, o țară, un partid și-un steag.

Și de-aceea, 'nalt cum e, Decembre
De-un sfert de veac republican vorbind
Ne-aduce-n casa fiecărei vîrste
Cel mai curat și mai frumos colind.

TEOFIL BĂLAJ

PREZENȚE TINEREȘTI

Omagiu pionieresc la Monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului și a patriei, pentru socialism.

Plini de entuziasm, harnicii purtători ai cravatelor pionierești au răspuns «Prezent» la toate acțiunile de muncă patriotică. Pe loturile experimentale ale școlilor sau în parcurile orașului, pe terenurile C.A.P.-urilor sau pe șantierul unor săli de clase, peste tot ei au făcut dovada minunatelor calități ce-i caracterizează: seriozitate, inițiativă, dragoste de muncă.

CELĂLALT

O schiță de OVIDIU ZOTTA

Sandu Popovici dusese o viață fericită pînă în ziua cînd Titi Dumitrescu i-a vîrît sub ochi revista în care scria: «Inventator la 14 ani! Elevului Sandu Popovici i s-a brevetat invenția...» Urma o denumire lungă și încîlcită, cu cuvinte din domeniul electrotehnicii: circuit, voltaj, transformator.

— De ce-mi arăți asta? ridică din umeri Sandu Popovici, ocărîndu-l în gînd pe celălalt Sandu Popovici de existența căruia nu știuse nimic pînă azi și care avusese nefericita idee de a deveni inventator.

— Nu e vorba de tine? zise inocent Titi Dumitrescu.

— Nu.

— Eu așa crezusem. Ziceam: Uite-al naibii Sandu, robotește în taină!

— Șterge-o! zise Sandu Popovici, ridicînd un pumn mare și colțuros, umed încă de zăpada pe care o vîrîse după cefele cîtorva.

Era conștient că ar fi trebuit să reacționeze altfel, într-un mod degajat și glumeț dar își cheltuise tot hazul înaintea venirii lui Titi Dumitrescu, al zecelea din cei care, fluturînd revista, îl întrebaseră cu o nevinovăție fățarnică «Nu cumva ești tu?...» și acum îi mai rămăsese doar furia.

Toată ziua dovedi o cumințenie suspectă și mohorîtă, stînd tăcut în banca lui ca un «lup singuratic», așa cum îi plăcea lui să creadă. Propunerii colegului său Dudu Vereș de a juca «armaș mare» în timpul orei de franceză îi răspunse printr-un ghiont, iar în recreație renunță la distracția lui favorită, aceea de a se ascunde în spatele ușii, punînd pe neașteptate coșul de hîrtii în capul unuia sau altuia care se năpustea înăuntru.

Seara, cînd se pregătea să-și regăsească liniștea în fața televizorului, la serialul «Invadatorii», avu neplăcuta surpriză de a-l auzi pe crainic comunicînd și el știrea invenției elevului Sandu Popovici.

— Cum a spus? întrebă mama, care aducea mîncarea din bucătărie. Parcă am auzit ceva cu Popovici.

— Aiurea, bombăni Popovici, și în timpul serialului urmări mai puțin filmul de pe ecran și mai mult alt film, din capul lui, unde invadator misterios și păgubitor era celălalt Sandu Popovici.

A doua zi, se trezi devreme, fără chef de nimic. Firește, lucrul cel mai potrivit ar fi fost o partidă de fotbal «la covoare», adică folosind ca poartă suportul metalic de bătut covoare din dosul blocului, dar putea el să știe dacă din buzunarele vreunui partener n-avea să răsară revista aceea? Oftînd, începu să caute prin harabaura de cărți și caiete din raftul de jos al dulapului. Îi era rușine să recunoască chiar și în sinea lui că numai din pricina celuilalt își face lecțiile. Nu din ambiție, ci pur și simplu de teamă că, luînd din nou o notă proastă, ar fi dat prilejul la comparații nedorite.

Totuși, la sfîrșitul orei a treia, părăsi clasa după ce în prealabil avusese grijă să-și azvîrle servieta pe fereastră. Sandu Popovici hotărîse să nu mai intre la penultima oră, aceasta fiind dirigenția; el n-avea motive să se aștepte la nimic bun. Diriginta obișnuia uneori să înceapă discuțiile cu cîte un exemplu de prin ziare, și cine știe ce-și alesese de data asta. Iar la ultima oră, istoria, pentru care învățase în mod special, nu dorea să intre pentru a evita întrebarea «De ce n-ai fost la dirigenție?»

Sandu Popovici hoinări destul de mult în după-amiaza aceea, schimbînd două tramvaie și un troleibuz. Cartierul pe care îl căuta era tocmai în celălalt capăt al orașului. Era un cartier vechi, cu case micuțe, prin curțile cărora cîntau cocoși și guițau purcei. Școala nu era nici ea nouă, dar îi fuseseră adăugate, rînd pe rînd, cîteva corpuri noi, așa încît planul actual avea forma unei potcoave.

Se întunecase de-a binelea, prin curte elevii care ieșeau buluc se jucau cu lanternele, și Sandu Popovici, plasat lîngă ușă, întreba mereu: «Care-i Sandu Popovici dintr-a șaptea?»

Deodată, auzi de sus o exclamație:

— Loc! Faceți loc! Sare marele cascador!

Pe pervazul ferestrei, întors cu spatele spre curte, un elev înalt și zvelt se ghemui, cu brațele lipite de corp. Brusc, el se destinse și execută o splendidă săritură cu întoarcere pe spate, aterizînd perfect, cu picioarele înfipte în stratul gros de zăpadă.

— Cine a întrebat de mine?

— Tu ești Sandu Popovici?

— Da, zise cascadorul. Dar tu cine ești?

— Și eu sînt tot Sandu Popovici...

— Atunci fă și tu ca mine! rise cascadorul.

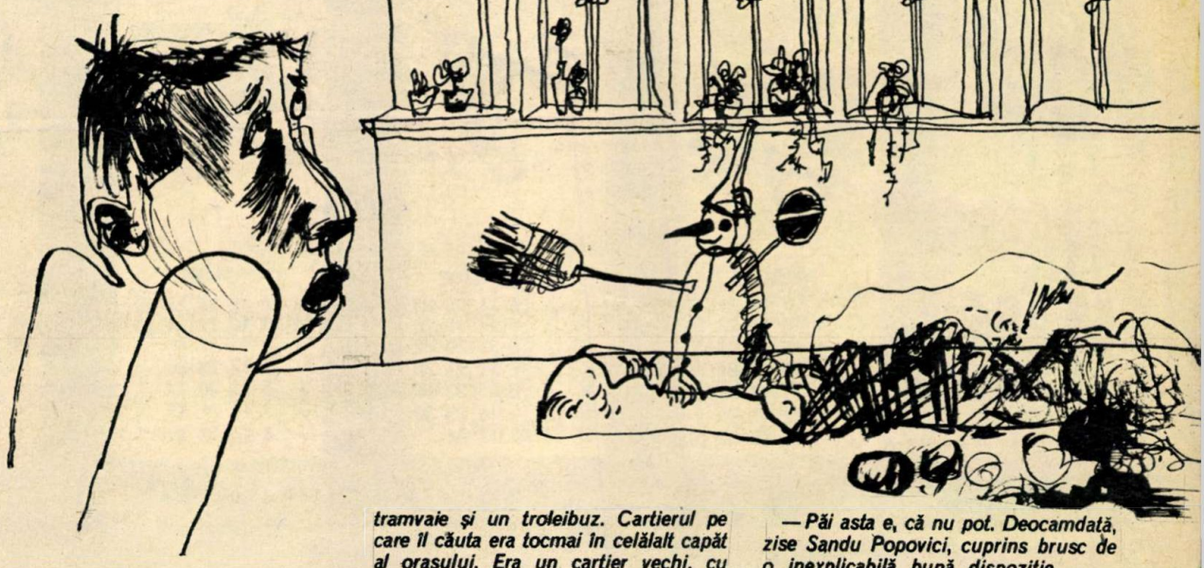

— Păi asta e, că nu pot. Deocamdată, zise Sandu Popovici, cuprins brusc de o inexplicabilă bună dispoziție.

— Hai mai încolo, că aici e prea multă înghesuială, zise celălalt. Nu ești din cartierul nostru. De ce mă cauți?

Desen: IOAN DONCA

Cum vorbim, cum scriem

450 DE ANI DE LA APARIȚIA PRIMULUI TEXT SCRIS, CUNOSCUT ÎN LIMBA ROMÂNĂ

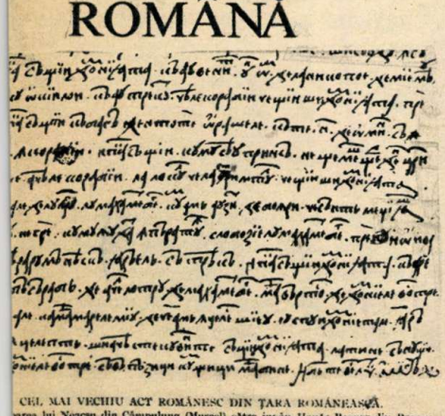

CEL MAI VECHIU ACT ROMÂNESC DIN ȚARA ROMÂNEASCĂ.
Scrisoarea lui Neacșu din Cîmpulung (Muscel) către jupân Hanăș Begner din Brașov.
Original în Arh. Stat. Brașov; copie păstr. în Bibl. Acad. Rom.

S-au împlinit 450 de ani de cînd datează primul text scris în limba română, pe care îl cunoaștem. Este scrisoarea din 1521 prin care boierul Neacșul din Cîmpulung îl informează confidențial pe Hanăș Begner, mai marele Brașovului, că turcii pregătesc la Dunăre o expediție în Țara Românească. Iată conținutul scrisorii: «...I pak (= «și iarăși», în limba slavă) dau știre domnieale za (= «pentru», în slavă) lucrul turcilor, cum am auzit eu că împăratul au eșit den Sofiia, și amintirea nu e, și se-au dus în sus pe Dunăre. I pak să știi domniiata că au venit un om de la Nicopoe de mie me-au spus că au văzut cu ochii loi că au trecut cele corăbii ce știi și domniata pe Dunăre în sus. I pak să știi că bagă den toate orașele cîte 50 de omin să fie în ajutor în corăbii. I pak să știi cumu se-au prins nește meșter den Ț(a)rigrad cum vor treace acele corăbii la locul cela strimtul ce știi și domniiata. I pak spui domnietale de lucrul lu Mahamet beg cum am auzit de boiari ce sînt megiaș și de gene-re-miu Negre cum i-au dat împăratul slobozie lu Mahamet beg pre io-i va fi voia pren Țeara Românească iară el să treacă.

I pak să știi domniiata că are frică mare și Băsărab de acel lotru de Mahamet beg, mai virtos de domniele voastre. I pak spui domnietale, ca mai marele miu, de ce am înțeles și eu. Eu spui domnietale, iară, domniiata ești înțelept și aceste cuvinte să ții domnia ta la tine, să nu știe umin mulți, și domniele voastre să vă păziți cum știți mai bine...»

Aceasta este Scrisoarea lui Neacșul. Am reprodus-o în întregime, cu excepția formulelor introductive și de încheiere, scrise în limba slavă. Originalul ei, scris cu slove chirilice, se păstrează la Arhivele Statului din Brașov.

Acest document are o însemnătate excepțională pentru istoria limbii noastre. În ciuda prezenței cîtorva cuvinte slave, textul este un document autentic al limbii vorbite de poporul nostru la începutul secolului al XVI-lea. Remarcăm în acest sens locuțiunile dau știre «**informez**», să fie în ajutor, are frică, să ții... la tine «**să păstrezi în secret**», **apoi cuvinte cu înțelesuri vechi și populare ca:** lucru «**acțiune, faptă**», megiaș «**vecin**», slobozie «**voie**» lotru «**tîlhar, răufăcător**», mai vîrtos «**cu atît mai mult**», io «**unde**» **(cuvînt dispărut). În limba veche se spunea** împăratul au eșit, au venit un om. **De asemenea, se rostea** den «**din**», pre «**pe**», neste «**niște**», ceale «**cele**», treace «**trece**». corabii «**corăbii**», boiari, lu (= lui, **articol proclitic**), Țeara Românească. Nicopoe este Nicopole, Țarigrad este Constantinopol, **prin** locul cela strimtul **înțelegem «Porțile de Fier», Băsărab este, de fapt, Neagoe Basarab, domnul Țării Românești de la 1512 la 1521, iar** Mahamet beg (= bei) **este un renegat, pretendent la tronul țării.**

Tehnica după care e compusă această scrisoare și, mai ales, stilul în care e redactată ne dovedesc clar că se scrisese românește și pînă la acea dată, pentru nevoi particulare și oficiale. Din a doua jumătate a secolului al XVI-lea s-a descoperit un număr foarte mare de scrisori particulare și acte oficiale.

De la Scrisoarea din 1521, scrisul românesc a fost cultivat neîncetat, ajungînd, după patru secole și jumătate, la perfecțiunea de astăzi.

Conf. univ. dr. GR. BRÂNCUȘ

REDACȚIA Cutezătorii VĂ UREAZĂ

LA MULȚI ANI! 1972

IANUARIE

L	3	10	17	24	31	
M	4	11	18	25		
M	5	12	19	26		
J	6	13	20	27		
V	7	14	21	28		
S	1	8	15	22	29	
D	2	9	16	23	30	

FEBRUARIE

L		7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29	
M	2	9	16	23		
J	3	10	17	24		
V	4	11	18	25		
S	5	12	19	26		
D	6	13	20	27		

MARTIE

L		6	13	20	27	
M		7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29	
J	2	9	16	23	30	
V	3	10	17	24	31	
S	4	11	18	25		
D	5	12	19	26		

APRILIE

L		3	10	17	24	
M		4	11	18	25	
M		5	12	19	26	
J		6	13	20	27	
V		7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29	
D	2	9	16	23	30	

MAI

L	1	8	15	22	29	
M	2	9	16	23	30	
M	3	10	17	24	31	
J	4	11	18	25		
V	5	12	19	26		
S	6	13	20	27		
D	7	14	21	28		

IUNIE

L		5	12	19	26	
M		6	13	20	27	
M		7	14	21	28	
J	1	8	15	22	29	
V	2	9	16	23	30	
S	3	10	17	24		
D	4	11	18	25		

IULIE

L	3	10	17	24	31	
M	4	11	18	25		
M	5	12	19	26		
J	6	13	20	27		
V	7	14	21	28		
S	1	8	15	22	29	
D	2	9	16	23	30	

AUGUST

L		7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29	
M	2	9	16	23	30	
J	3	10	17	24	31	
V	4	11	18	25		
S	5	12	19	26		
D	6	13	20	27		

SEPTEMBRIE

L		4	11	18	25	
M		5	12	19	26	
M		6	13	20	27	
J		7	14	21	28	
V	1	8	15	22	29	
S	2	9	16	23	30	
D	3	10	17	24		

OCTOMBRIE

L	2	9	16	23	30	
M	3	10	17	24	31	
M	4	11	18	25		
J	5	12	19	26		
V	6	13	20	27		
S	7	14	21	28		
D	1	8	15	22	29	

NOIEMBRIE

L		6	13	20	27	
M		7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29	
J	2	9	16	23	30	
V	3	10	17	24		
S	4	11	18	25		
D	5	12	19	26		

DECEMBRIE

L		4	11	18	25	
M		5	12	19	26	
M		6	13	20	27	
J		7	14	21	28	
V	1	8	15	22	29	
S	2	9	16	23	30	
D	3	10	17	24	31	

DATE IMPORTANTE

24 Ianuarie 1859 — Unirea Principatelor Române.
Ianuarie — februarie 1933 — Au avut loc eroicele lupte ale muncitorilor ceferiști și petroliști, conduse de P.C.R.
6 martie 1945 — A fost instaurat primul guvern democratic din istoria României, condus de dr. Petru Groza.
8 Martie — Ziua internațională a femeii.
19—20 martie — 50 de ani de la crearea de către P.C.R. a organizației comuniste de tineret din țara noastră — U.T.C.
21 martie — Ziua internațională pentru eliminarea descriminării rasiale.
22 aprilie 1870 — S-a născut V.I. Lenin.
27—30 aprilie — 10 ani de la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale, consacrată încheierii cooperativizării agriculturii.
1 Mai — Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc.
2 Mai — Ziua tineretului din Republica Socialistă România.
5 mai 1818 — S-a născut Karl Marx.
8 Mai 1921 — Crearea Partidului Comunist Român.
9 Mai 1877 — Proclamarea independenței de stat a României
9 Mai 1945 — Ziua victoriei împotriva fascismului.
1 Iunie — Ziua internațională pentru apărarea copilului.
6—12 august 1969 — Au avut loc lucrările Congresului al X-lea al P.C.R.
15 August — Ziua presei române
21 august 1965 — Marea Adunare Națională a adoptat Constituția Republicii Socialiste România
23 august — Ziua eliberării României de sub jugul fascist
1 octombrie — 100 de ani de la crearea «Asociației generale a lucrătorilor din România»
1 Octombrie — Ziua recoltei
25 Octombrie — Ziua Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România.
7 Noiembrie 1917 — Victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.
28 noiembrie 1820 — S-a născut Friedrich Engels
1 Decembrie 1918 — Unirea Transilvaniei cu România
30 Decembrie 1947 — Abolirea monarhiei și proclamarea Republicii Populare Române.
La 21 august 1965, țara noastră a devenit Republica Socialistă România.

ORAR

LUNI	
MARȚI	
MIERCURI	
JOI	
VINERI	
SÎMBĂTĂ	
DUMINICĂ	

Desen de VINTILĂ MIHĂESCU

DIN CALENDARUL ACȚIUNILOR PIONIEREȘTI 1971-1972

Concursul republican de modelism (aerorachete, navomodelism). Etapa pe școală: trimestrul I și II. Etapa pe județ: vacanța de primăvară. Etapa pe țară: vacanța de vară.
Concursul republican de carturi. Etapa pe școală: trimestrul I și II. Etapa pe județ: trimestrul III. Etapa pe țară: vacanța de vară.
Concursul «Minitehnicus». Etapa pe școală (construirea aparatelor) trimestrul I și II. Etapa pe județ: trimestrul III. Etapa pe țară (expoziție republicană): vacanța de vară.
Festivalul republican de teatru al pionierilor și școlarilor. Etapa pe școală: trimestrul I, vacanța de iarnă. Etapa pe județ: trimestrul II. Etapa pe țară: vacanța de primăvară, în centre de zonă.
Acțiuni sportiv-turistice: «Săniuța de argint» (finala în februarie); Crosurile de primăvară ale pionierilor; acțiunea «Delfin» pentru învățarea înotului; «Expedițiile Cutezătorii», «Vînătoarea de vulpi».
Expoziția «Căutătorii de comori». Etapa județeană: vacanțele de iarnă și de primăvară. Etapa republicană: vacanța de vară (expoziție).
Festivalul cîntecului, portului, dansului și obiceiurilor populare, asociat cu expoziții de artă populară ale copiilor are loc în vacanța de vară, în trei-patru centre de interes turistic.
Ziua pionierilor — în prima duminică, la o săptămînă după încheierea cursurilor (iunie 1972).

COMPUTERELE SPUN:

Omul cel mai avantajat în TOATE împrejurările vieții este Omul-cel-mai-bine-și-mai-rapid-informat!

PENTRU REALIZAREA FIECĂRUI NUMĂR DIN «CUTEZĂTORII»

lucrează numeroși reporteri, publiciști, scriitori, experți în toate domeniile și traducători din toate limbile!

ACEASTĂ ECHIPĂ FORMIDABILĂ

se află la dispoziția voastră îndată ce deveniți posesorii unui abonament pe care îl puteți face la orice oficiu PTTR sau la factorii poștali!

Pasul hotărît, privirea fermă și înaltul patriotism ce-l dovedesc zi de zi, îndeplinindu-și cu cinste angajamentele la locul de muncă sînt prețioase mărturii ale modului în care tineretul patriei noastre este pregătit, oricînd, să apere, alături de întregul popor, cuceririle revoluționare ale poporului nostru, independența țării.

O prezență astăzi cotidiană pe căile rutiere ale țării patrulele de circulație ale pionierilor. Și toți cei care au avut cuvinte de laudă pentru activitatea lor — oamenii de pe stradă, lucrătorii din cadrul Inspectoratelor de miliție, colegii — au ținut să evidențieze în primul rînd buna lor pregătire și prezența de spirit pe care au dovedit-o în numeroase situații.

Descifrînd tainele motorului, întreținîndu-l în condițiile optime de «zbor», pionierii — băieți și fete — se pregătesc să devină mîine adevărați stăpîni ai văzduhurilor.

CAVALERUL aerului 2

Scenariul de **RADU THEODORU** — Desene de **PUIU MANU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

La sfîrșitul lui septembrie 1944, undeva, în apropierea Mureșului, aerodromul Grupului 9 de vînătoare este atacat de bombardiere fasciste. Avioanele de vînătoare românești își iau zborul printre explozii. La bordul unui avion se află adjutantul Traian Dîrjan.

AVIOANELE DE VÎNĂTOARE FASCISTE CARE ÎNSOȚESC BOMBARDIERELE ÎNCEARCĂ SĂ ȚINĂ LA DISTANȚĂ AVIOANELE ROMÂNEȘTI.
DÎRJAN SE ANGAJEAZĂ ÎN LUPTĂ FĂRĂ EZITARE.
ÎN CĂȘTI SE AUDE VOCEA COMANDANTULUI: — ADJUTANT DÎRJAN, INTRĂ ÎN FORMAȚIE. URMĂRIM «STUKAS-URILE»

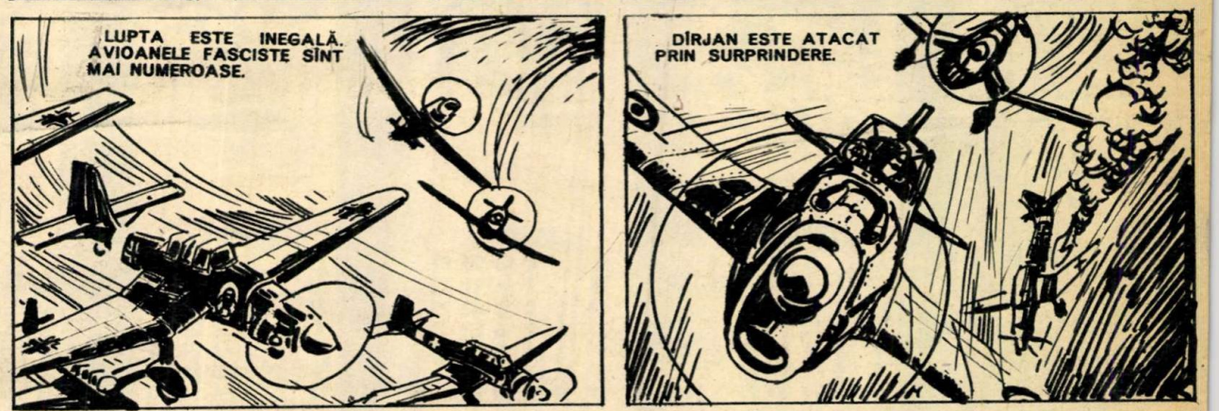

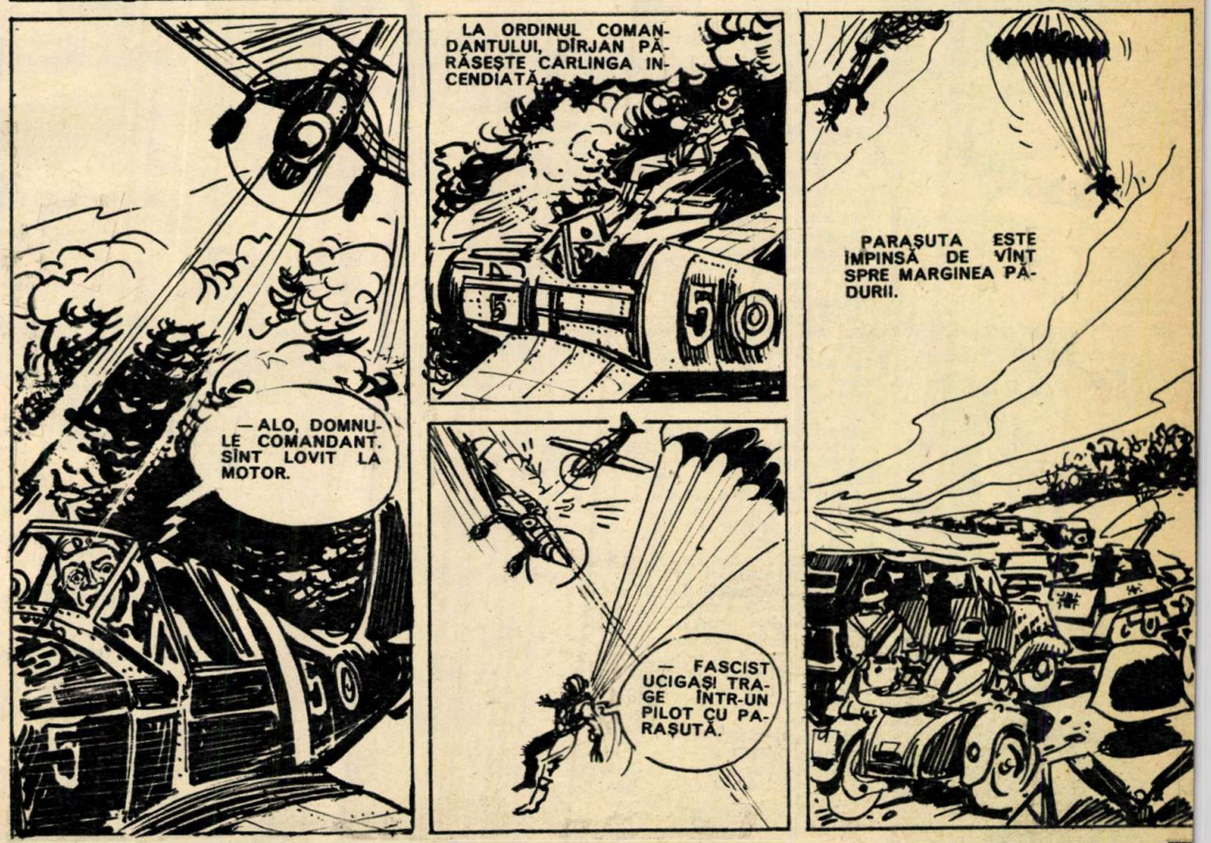
— ALO, DOMNULE COMANDANT. SÎNT LOVIT LA MOTOR.
LA ORDINUL COMANDANTULUI, DÎRJAN PĂRĂSEȘTE CARLINGA INCENDIATĂ.
— FASCIST UCIGAȘ! TRAGE ÎNTR-UN PILOT CU PARAȘUTĂ.
PARAȘUTA ESTE ÎMPINSĂ DE VÎNT SPRE MARGINEA PĂDURII.

Fotografii: **GRIGORE PREPELIȚĂ**

— Tu ai făcut invențiile alea faimoase?

— Numai una.

— Voiam să te întreb ceva.

— Ești corespondent? Și noi avem vreo zece colegi, corespondenți de presă. Toată ziua iau interviuri și scriu reportaje, și uneori ajung să se certe pe subiecte!

— Nu sînt corespondent. Unde-ai învățat să sări așa?

— Fac gimnastică la Steaua. Stai puțin, ține-mi servieta.

Sandu Popovici luă o mină de zăpadă și, apropiindu-se pe furiș de doi băieți care mergeau încet, discutînd absorbiți, obraz lîngă obraz, le vîrî după ceafă cîte un bulgăraș. «Face exact ca mine!» se minună Sandu Popovici.

Celălalt Sandu Popovici se întoarse dînd explicații:

— Le eram dator, că mi-au pus azi în cap coșul de hîrtii. Ia spune, de ce m-ai căutat?

— Păi uite de ce, spuse Sandu Popovici, dar să nu rîzi.

Și Sandu Popovici îl ascultă cu multă atenție.

— Crezi că o să reușesc? zise la urmă Sandu Popovici.

— De ce să nu reușești? răspunse Sandu Popovici. Duminică, dacă n-ai ce face, vino pe la mine sau dă-mi tu adresa ta. Mai stăm de vorbă.

— De acord, zise Sandu Popovici. Te supără dacă-ți dau din cînd în cînd cîte un telefon? La lecții, știi, se mai poticnește omul...

— Păi sună-mă, că te sun și eu. Sîntem în aceeași clasă, avem aceleași probleme.

În drum spre casă, Sandu Popovici medita asupra unei probleme foarte serioase: Ce-o să spună în legătură cu absența de la cele două ore? Gripă? Nu. Simțea cu uimire și mîndrie că e pe cale să ia o hotărîre foarte curajoasă.

MECIUL DE DUMINICĂ

Schiță de OCTAV PANCU-IAȘI

Andrei (12 ani). Și zici că duminică jucăm meciul revanșă cu a șasea C?

Barbu (idem). Da, duminică. Dai vreun pronostic?

A: Pronostic?! Ha! Păi, pronosticul, băiatule, conține și o doză de nesiguranță. Eu merg la sigur. Zece la zero pentru noi! Fără discuție!

B: Nu ți se pare cam mult?

A: Deloc. Atît ar «vedea» și un calculator electronic. Hai, pentru tine, nouă la zero. Poate, cine știe, jucăm o repriză cu vîntul în față.

B: Și așa mi se pare cam...

A: Exagerat? Nu. Cîtuși de puțin. Mă rog, nu-i de ici de colo nici opt la zero. Să zicem că nu-i Dumitrescu în formă.

B: Păi dacă nu-i Dumitrescu în formă...

A: Dar e! E cu siguranță. S-ar putea Victor, extrema, să dea mai puțin randament și atunci, uite, îți fac hatîrul, și zic șapte la zero pentru noi.

B: E un scor încă astronomic.

A: Te înșeli. Mai pămîntesc nici că se poate. Nu uita că înaintarea — tripleta de aur — o dirijez eu. Oricît de modest aș fi, nu pot coborî sub șase la zero pentru noi. Sîntem doar o echipă, nu niște...

B: Totuși ei au apărare bună...

A: Au. Cine zice că n-au? Dar ce, Anglia n-a avut în Mexic apărare bună și a ieșit din luptă încă din «sferturi»? Cinci «boabe» tot le băgăm. Cinci la zero pentru noi va fi chiar dacă îl împrumută pe Iașin.

B: Mi-e teamă de mijlocașii lor...

A: Mie de fel. N-au suflu. Și dacă pierd mijlocul terenului — sîntem tot timpul pe ei. Să zicem doi la zero în primul mitan și iar doi la zero în al doilea — uite un patru la zero de toată frumusețea!

B: Jucăm și pe terenul lor... au galeria cu ei...

A: Ei și? Ce-i prima oară cînd jucăm pe alt teren? Eu nici n-aud tribunele. Sigur, nu-i vorba de mine... L-ar putea influența pe arbitru... Dar chiar dacă ne arbitrează unul de-al lor, un trei la zero pentru noi tot scoatem!

B: N-ar fi rău. De n-ar ploua însă...

A: Las' că nu ne topește. Să plouă cît o vrea. Bine, știu, pe teren moale nu poți marca prea mult, dar fără doi la zero pentru noi nici nu vin acasă...

B: Eu, ca să fiu sincer...

A: Da, tu, ca să fii sincer, ești în stare să spui că te-ai mulțumi și cu mai puțin. Cu cît, adică, mai puțin? Cu unu la zero pentru noi? Hai! Fie! Fie și unul la zero pentru noi, dacă-ți face plăcere...

B: Nu-i vorba de plăcere. Mie îmi e să nu...

A: ...să nu pierdem, nu-i așa? Ei, știi că ai haz! Cum o să pierdem, frate? Nu sîntem noi în stare să facem un meci egal? Atîta nu sîntem noi în stare? Un zero-zero, acolo?

B: Dacă prindem o zi proastă...

A: Oricît de proastă am prinde-o. Nu există. Cu mai mult de unu la zero nu ne bat ei nici dacă se dau de trei ori peste cap...

B: Au și ei o înaintare care...

A: Care ce? O să scape și ei de două ori și o să marcheze. Mare scofală. O să ne bată cu doi la zero. A pierdut Brazilia la Londra cu mai mult...

B: Ei, Brazilia...

A: N-avem decît să-i urmăm exemplul. N-o să ne spună nimeni nimic dacă o să fie trei la zero pentru ei...

. . . . . .

A: Cum spuneai? Nu, nu... te rog repetă. Vreau să mai aud odată!

B: Nu te supăra... Spuneam că nouă la zero pentru ei ar fi un adevărat dezastru...

A: Dezastru? Măsoară-ți cuvintele, amice. Nu există dezastru în sport. Și mai ales în fotbal. Și, mai exact, nu există dezastru cînd ești învins cu nouă la zero. Dezastrul începe abia de la zece zero. Și vrei să-ți spun ceva? Tare mi-e că scorul o să fie zece la zero pentru ei!

Desen de **DAN VASILE**

CRĂIȚA-MÎNDRĂ

Fără cuvinte

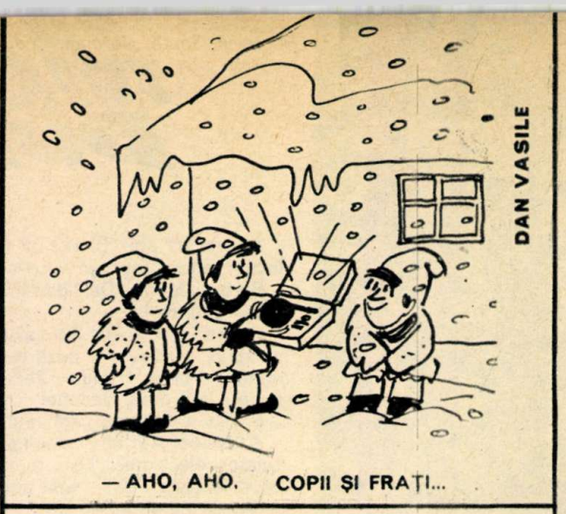

UMOR

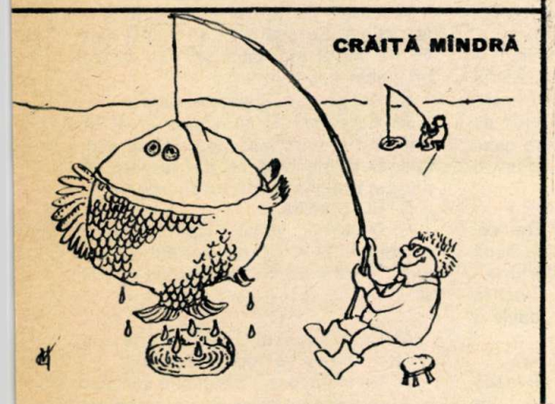

SFINX SFINX SFINX

JOC

A venit iarna. Pe derdeluşuri, săniuţele trec ca fulgerul în chiotele de bucurie ale copiilor. Pentru ca jocul să fie mai interesant se pot organiza şi întreceri pe echipe, punctajul socotindu-se după timpul parcurs de fiecare echipaj în parte. La coborîre, pentru ca întrecerea să fie mai palpitantă, se pot improviza diferite obstacole, ca de exemplu: un arc din crengi prin care să poată trece săniuţele, o movilită de zăpadă sau diferite fanioane care trebuie ocolite, o căciuliţă atîrnată de o creangă care trebuie luată din fugă etc.

La aceste probe, notarea rezultatelor se face pe baza a cinci puncte, după precizia şi frumuseţea mişcărilor. Pentru fiecare obstacol, concurentul primeşte un număr de puncte de la 1—5, iar învingătorul este acela care totalizează cele mai multe puncte.

PERSPICACITATE

• Cît fac o treime şi jumătate din 100?

• O cărămidă costă un leu şi o jumătate de cărămidă. Cît costă o cărămidă?

• Într-un sac sînt 12 perechi de ciorapi albi şi 12 perechi de ciorapi negri. Care este cel mai mic număr de ciorapi care trebuie scos din sac, pentru a fi siguri că vom avea cel puţin o pereche de ciorapi de acelaşi fel?

INCERCAŢI ŞI VOI

Petrică are o bucată de elastic lungă de 1 m. La unul din capete atîrnă o greutate de 100 grame, iar la celălalt un băţ de chibrit. Ridicînd chibritul în sus pînă ce greutatea se află cam la 35 cm deasupra podelei şi deschizînd mîna brusc, elasticul cu greutatea atîrnată de el, avînd la celălalt capăt chibritul, ajunge jos. Petrică vă întreabă: care din două, greutatea sau băţul de chibrit ajung mai repede pe podea?

CARTE DE VIZITĂ

(5; 6)

Aflaţi prin anagramare (amestecul literelor), profesia reală şi oraşul unde şi-o exercită persoana de mai sus.

Dr. LUCA E. ZITA

DE CE?

1. Arborii trosnesc atunci cînd gerul este mare?

2. Pe gheaţă se poate patina. Pe un parchet bine lustruit acest lucru este cu putinţă?

3. Într-o cameră de 4×4 metri, atunci cînd se produc sunete, avem de-a face cu fenomenul ecoului?

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

CAPITOLUL XVI

— Cred că băieţelul a şters-o, spuse Chioru, în timp ce se urca, şiroind de apă în barca cu motor. Puştii ăştia înoată pe sub apă mai bine decît nişte bitlani sau decît nişte raţe sălbatice...

— Trebuie să recunosc că aşa este, interveni pe un ton sarcastic domnul Friedrich, aruncînd o privire întunecată Scatiului. Dar de fapt, o dată ce l-am prins pe Scatiu, nu prea am mare nevoie de acest Babuşcă...

— Şi dacă Babuşcă ajunge la şantier? întrebă Slăbănogul.

Chioru avu un rîs scurt:

— Cu neputinţă. Băiatul s-a înfundat în pădure. Va ajunge la desişurile de jeni care nu pot fi trecute înot. Şi să zicem că le-ar trece, dincolo îl aşteaptă o mlaştină de cîtiva kilometri. Peste cîteva ore se va lăsa întunericul şi vor apare ţînţarii. Îl vor devora pur şi simplu. V-am povestit, domnule Friedrich, cum a murit «Profesorul» ucis de ţînţari pe «Ostrovul Lupilor». Ha... ha... ha...

Domnul Friedrich îl fulgeră cu privirea.

— Nu prea văd ce-ai găsit de haz în aceasta, spuse el şi adăugă întorcîndu-se spre falsul şofer şi spre Biju şi arătîndu-le barca părăsită de Babuşcă.

ROMAN FOILETON

Luaţi barca şi patrulaţi pe canal... Este singurul drum pe care Babuşcă poate ajunge la şantier. Noi ne întoarcem la staţia de pompare.

Spunînd aceste cuvinte, domnul Friedrich nici nu visa măcar că Babuşcă se afla la un pas de el, şi îi urmărea fiecare mişcare cu răsuflarea tăiată.

Falsul şofer şi Slăbănogul părăsiră barca cu motor, trecură în barca cealaltă şi se instalară la vîsle.

În curînd cele două ambarcaţiuni se puseră în mişcare şi părăsiră pădurea inundată îndepărtîndu-se spre canal.

— Rămîi cu bine, Babuşcă! strigă deodată Scatiul cu un glas ascuţit şi puternic în vreme ce barca cu motor părăsea pădurea.

— Rămîi cu bine, Babuşcă... Rămîi cu bine, Babuşcă, repetară ecourile pădurii, stingîndu-se uşor în adîncurile ei, învăluite în întuneric.

Pădurea de sălcii acoperită de ape tăcea.

În curînd zgomotul făcut de barca cu motor, ca şi vocile celor care se îndepărtau se prefăcură într-un vaier uşor ce păru să plutească încă multă vreme în liniştea bălţii.

Deodată, ramurile lungi şi dese ale salciei pletoase începură să se agite şi capul lui Babuscă se ivi afară din frunziş. Spre norocul băiatului, domnul Friedrich avea o părere foarte proastă despre rezistenţa şi elasticitatea mlădiţelor de salcie. O asemenea mlădiţă acoperită de frunziş şi lungă de 2–3 metri nu însemna mare lucru. Dar de cîteva asemenea mlădiţe strînse la un loc, poate atîrna fără grijă un sac plin de cartofi.

În clipa în care Babuşcă auzise strigătele disperate ale Scatiului, îşi făcuse vînt din barcă şi agăţîndu-se de ramurile salciei pletoase «se însurubase» pur şi simplu în frunziş. O dată ajuns aici, rămase atîrnat de un smoc de mlădiţe, în mijlocul frunzişului gros şi compact, pendulînd, urcînd şi coborînd într-o arcuire uşoară şi vaporoasă a crengilor ce se zbăteau deasupra apei legănîndu-se în vînt.

Scoţînd capul din frunziş Babuşcă ascultă cu urechile ciulite liniştea adîncă a pădurii, tulburată ici şi colo, de foşnetele prelungi şi mlădioase ale sălciilor din jur.

Apoi începu să coboare din frunzişul salciei, asemenea unui merişor care se lasă să alunece pe o frînghie din vîrful catargului pe puntea vasului.

Peste cîteva clipe, Babuşcă îşi dădu drumul din salcie în apă şi înotînd voinicește se înfundă în adîncurile întunecate ale pădurii inundate.

Situaţia lui Babuşcă nu era de loc uşoară. Avea de străbătut înot o distanţă uriaşă, pînă la şantier, prin inima unei păduri pustii şi sălbatice, presărate la fiecare pas cu sălcii uscate, cu hăţişuri şi tufărişuri de nepătruns. Dar Babuşcă nu spre şantier se îndreptă, ci spre staţia de pompare.

Ici, ba colo, pe suprafaţa întunecoasă şi lucioasă, ca de cristal a apei

4 din cluj 2 nr 187 67 13 12 1630

inf
ilie nastase maiestru emerit al sportului la revista
cutezatorii bucuresti piatza scinteii nr 1

cu inimile pline de dragoste si palpitind de emotzie
tzi am urmarit evolutzia in turneul campionilor te
fxkkk felicitam din inima pentru frumosul rezultat obtzinut
si itzi uram noi succese pentru a purta pe culmi tot
mai inalte gloria sportului romines

membrii cercului de tenis de cimp de la casa pionerilor cluj

RACHETA de AUR

Din însemnările lui ILIE NĂSTASE

După disputarea finalei Cupei «Davis», am revenit în Europa, pentru a participa la cel mai important turneu de tenis pe teren acoperit: în Anglia, la «Wembley Empire Pool», unde doream să reeditez performanța de anul trecut, cînd mă clasasem printre primii opt din lume.

Turneul este socotit drept un campionat mondial pe teren acoperit; de aceea, participă, de fiecare dată, toată elita tenisului mondial: *Laver*, *Emerson*, *Newcombe*, *Rosewall*, *Smith*, *Gorman*, *Kodes*... E o adevărată bătălie a giganților, bătălie în care am intrat cu oarecare... timiditate. Întîmplarea a făcut ca încă din turul doi să-l întîlnesc și să-l învinș pe Emerson. Asta mi-a dat aripi. Urma John Newcombe.

— Vezi că Newcombe s-a lăudat că îți dă o lecție de tenis, mi-a spus Țiriac. la înfurie-te tu, «Nasty» («furios» în engleză n.n.) și dă-i tu lecția!

Vestea m-a îndîrjit. Am jucat ca niciodată și... Newcombe a cedat. În semifinală, l-am întîlnit pe Tom Gorman, finalist la marele turneu de la Wimbledon. O partidă de zile mari și iată-mă în finală! În finală cu... celebrul Rod Laver, jucătorul nr. 1 al tenisului mondial, «stîngaciul pistruiat». Meciul era transmis la televiziunea britanică.

— Știi cine-i comentatorul? m-a întrebat Țiriac. Însuși John Newcombe! Frumos exemplu de fair-play, nu-i așa?

La capătul a cinci seturi, după un meci pe care comentatorii l-au socotit «fantastic», Rod Laver părăsea terenul învins. Cîștigam titlul suprem: campion indoor pe Wembley, ceea ce însemna că sînt campion mondial pe teren acoperit.

A urmat turneul de la Buenos Aires, de fapt campionatele internaționale ale Americii de Sud, unde am ajuns în finală. A fost ultimul turneu care conta pentru premiul Federației internaționale de tenis, în urma căruia, în clasificarea premiului FILT, sînt al doilea din lume, după Stan Smith. A urmat apoi, «Turneul campionilor» de la Paris pe care știți, l-am cîștigat, învingîndu-l în finală pe marele Smith...

...Și iată-mă la sfîrșitul povestirii mele. Am încercat, pentru voi, pionierii, să-mi scriu, fie și pe scurt, «memoriile», așa cum fac bătrînii la capăt de drum. Țiriac, glumeț ca totdeauna, mi-a spus:

— Ești la capăt de carieră sau ce ți-a venit să-ți scrii memoriile în revista «Cutezătorii»?

— Scriu pentru că acum îmi amintesc mai ușor de anii cînd și eu purtam cravata roșie. Peste... 25 de ani, cînd voi pune racheta de tenis în cui, o să-mi fie greu să-mi amintesc... Și să știi că nu sînt la capăt de drum, ci la început! N-am de gînd să ies curînd din joc.

— Nu știu ce îți mai dorești, Iliuță: ai fost campion indoor al S.U.A., campion la Monte-Carlo, Roma, Richmond, campion de dublu la Wimbledon, la Roland Garros... cu un cuvînt, la toate marile turnee ale lumii. I-ai învins pe toți așii. Doar la Rod Laver și Rosewall mai ai scoruri negative (1—2 și 0—2 n.n.) Ce își mai poate dori un super-campion ca tine, la vîrsta de 25 de ani?

— O singură dorință: să semnez, pentru a treia oară, pe piedestalul Cupei «Davis» iar semnătura să poată fi văzută cu ușurință în România, adică... «sala-tiera» să facă, măcar o dată, popas în țara mea.

*

Încheind «Racheta de aur», mulțumesc revistei «Cutezătorii» pentru că mi-a găzduit amintirile, mulțumesc prietenului meu, ziaristul *Sever Noran* care s-a îngrijit de publicarea lor, vă mulțumesc vouă, prietenilor mei necunoscuți, care ați urmărit acest «serial». Sper să ne întîlnim din nou, peste ani și ani, eu în... tribună iar unii dintre voi pe terenurile de tenis ale lumii, continuînd seria succeselor tenisului românesc.

ILIE NĂSTASE

ROMAN FOILETON

apăreau și dispăreau la răstimpuri mici puncte negre, abia vizibile și tremurătoare ca zbaterea unor musculițe.

Pentru un înotător care nu cunoaște balta, aceste micuțe și efemere apariții, nu spun mare lucru. Dar băieții din Pradina, știu că punctele acelea negre, abia perceptibile pe luciul apei, ascund o primejdie teribilă.

Sînt viperele de salcie care apar din cînd în cînd afară din apă ca să respire. Vai de înotătorul care nu a zărit vipera la timp, și înotînd își azvîrle brațul spre ea!

O cureluță, jumătate neagră, jumătate portocalie, înnodată și subțire se înalță deodată în fața lui din apă. Un cap teșit, cu ochi piezișî, șuieră mînios. Sărind pe apă în vîrful cozii, vipera de salcie se repede fulgerător și își înfige colții puternici în obraji. Mușcătura ei este mortală.

Singura scăpare este să te scufunzi sub apă. Nici un șarpe, fie el cît de veninos, nu mușcă în apă.

Îndepărtîndu-se de salcia în care stătuse ascuns, Babușcă înota de zor. Gîndul că Scatiul era prizonier la bandiți părea să îi dea aripi. Cu toate acestea după cîteva azvîrluri de braț, Babușcă se opri din înot, se scufundă ușor, și deodată țîșni din apă, pînă la brîu, și răsucindu-se în văzduh repede, ca un titirez, își arunca privirile jur-împrejur. Apoi, recăzînd în apă, într-o ploaie de stropi, Babușcă înotă mai departe.

Tăia cu un foșnet puternic frunzișurile sălciilor pletoase, sărea peste tufișurile înecate, se scufunda în adîncuri, trecînd pe sub trunchiurile cenușii și putrede ale sălciilor uscate, răsturnate în apă.

Culoarele de trecere deveneau din ce în ce mai întortocheate și mai înguste. Babușcă înota de zor. Deodată, în fața lui, răsări un trunchi uscat de salcie strălucind calcinat într-o pilnie de raze albe, strălucitoare, ca de cretă.

Trunchiul uscat de salcie, îi ațînea calea. Babușcă porni înotînd spre arborele uscat. Se opri la cîțiva pași de el, călcînd apa și cercetîndu-l cu luare aminte. Sus, în vîrful trunchiului, printre crengile uscate și încîlcite nu se zărea nimic.

Deodată Babușcă se scufundă ușor. Numai părul lui ciufulit și ochii lui verzi și piezișî mai răsăreau deasupra apei. Sus, într-o mică scorbură neagră, Babușcă zărise o străfulgerare, scurtă, fosforescentă. Era vipera de salcie.

Babușcă își aruncă pentru o clipă privirea în urma sa. Ca să ocolească trunchiul de salcie, trebuia să se întoarcă. Nu putea trece de el nici pe sub apă. O îngrămăditurâ de crengi uscate, încolăcite ca un gard viu, îi ațineau calea.

Babușcă înțelese că trebuie să primească lupta.

Se scufundă din nou în apă, pînă în dreptul ochilor, plutind nemișcat asemenea unui crocodil.

Cu privirea ațintită spre mica scorbură neagră, trase aer pe nări și suflînd în apă, începu să bolborosească la început ușor, apoi din ce în ce mai puternic și mai repede.

Două puncte mici, verzi, fosforescente se apropiaseră în întunericul scorburii.

Babușcă bolborosea din ce în ce mai repede și mai puternic. Si deodată dispăru fulgerător sub apă. Ceva ca un cerc negru, se desfăcu și sări afară din scorbură, filfîi în văzdun și cazu cu un plescăit scurt în apă, chiar în locul unde cu o frîntură de clipă mai înainte se afla capul băiatului.

Enervată de bolboroseala lui Babușcă, vipera ieșise din scorbură la atac. Deocamdată prada îi scăpase. Se ridică mînioasă în vîrful cozii, deasupra apei, fluierînd prelung și ascuțit.

Babușcă răsări din adîncurile apei la cîțiva pași de ea. Apoi ușor, abia mișcîndu-și brațele începu să îi dea roată, fixînd-o încordat cu privirea lui verde și piezișă. Ridicată în coadă deasupra apei, dreaptă ca o lumînare, cu capul teșit, vipera se răsucea după el, ca floarea-soarelui după soare, fluierînd, sîsîind, aruncîndu-și din cînd în cînd capul fulgerător spre el.

Babușcă înota în cerc, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ea.

Și deodată, sărind cu iuțeala unei pietre azvîrlită peste apă, vipera de salcie se năpusti asupra lui Babușcă.

Dar colții ei nu-l întîlniră. Babușcă dispăruse. Vipera de salcie se pregăti să se înalțe din nou în văzduh, dar în clipa următoare, smucită de o mînă nevăzută, dispăru în adîncurile apei.

Se făcu liniște.

Trecură aproape două minute. Apoi capul lui Babușcă răsări deasupra apei, și băiatul o porni înotînd repede spre trunchiul salciei uscate. Ajuns acolo, sări din apă, și prinzîndu-se de un ciot, își făcu vînt și sări grăbit peste îngrămăditurâ de crengi care îi ațineau calea.

În urma lui, trupul neînsuflețit al viperei de salcie se ridica încet, încet la suprafață din adîncurile limpezi ale apei.

(VA URMA)

München 1972

ANUL OLIMPIC 1972

1972 va fi un an olimpic. Sportivii din întreaga lume se vor întîlni mai întîi la Sapporo, (Japonia), în cadrul celei de a XI-a **«Olimpiade albe»**, care se va desfăşura la începutul lunii februarie. În luna august, în oraşul München, se vor desfăşura **«Jocurile Olimpice de vară»** care reprezintă, de fapt, adevărata Olimpiadă, cea de a XX-a de la renaşterea ei (renaştere care a avut loc în 1896, la iniţiativa lui Pierre de Coubertin, socotit părintele jocurilor olimpice moderne).

De la ultima ediţie a J.O. au trecut aproape 4 ani. În 1968, la Ciudad de Mexico, capitala «Ţării Aztecilor», s-au înregistrat recorduri care au uluit lumea. Unii dintre voi — cei mai mari, desigur — îşi amintesc, poate, de performanţele realizate de **Bob Beamon** care **a sărit 8,90 m la lungime,** de **Hines** care a realizat **9,9 secunde pe 100 m,** de **Margitta Gummel,** care **a aruncat greutatea la 19,61 m** sau de **V. Saneev — 17,39 m la triplu salt.** Dar aceste performanţe n-au fost singurele! Olimpiada de la Tokio, din 1964, a fost supranumită «olimpiada recordurilor». Cea de la Mexic — a «superrecordurilor». Ce se va întîmpla la München?

Iată întrebarea pe care ne-o punem acum, la început de an. Şi aceasta pentru că, la cea de a XX-a Olimpiadă, sportivii români au de apărat titlurile cîştigate la Mexic. Acolo, pe platourile înalte din «Ţara Aztecilor», **Viorica Viscopoleanu a cucerit medalia de aur la săritura în lungime, Lia Manoliu** — pentru a cincea oară prezentă la jocurile olimpice! — **a primit laurii învingătorilor la aruncarea discului,** iar **Mihaela Peneş (suliţă)** şi **Ileana Silai (800 m)** au **primit medalii de argint.** Tot la Mexic, canoiştii **I. Patzaichin** şi **S. Covaliov au cucerit «aurul olimpic»,** iar alţi canoişti au cîştigat argint şi bronz. Boxerii **I. Monea** şi **C. Cuţov** au **primit medalii de argint şi, respectiv, de bronz... ROMÂNIA S-A CLASAT PE LOCUL al XIII-lea ÎN LUME, DIN 124 DE TĂRI PARTICIPANTE.**

Lia Manoliu «văzută»... de CLENCIU

A fost un succes al sportului românesc, succes care, sperăm, se va repeta în acest an olimpic 1972.

Mulţi dintre sportivii care reprezintă «speranţele olimpice» ale României au fost prezentaţi de revista «Cutezătorii». Lia Manoliu, Viorica Viscopoleanu, Cornelia Popescu, Csaba Doşa, Ion Panţuru şi alţii v-au vorbit despre anii cînd erau copii, ca voi, şi porneau pe drumul anevoios al performanţei sportive. Continuînd această frumoasă tradiţie, revista «Cutezătorii» va da posibilitatea şi altor «speranţe olimpice» să vă vorbească, mai ales că unii dintre ei s-au despărţit de curînd de cravata de pionier...

În numele vostru, «Cutezătorii» urează sportivilor români un an olimpic plin de străluciri, pentru a dărui patriei un bogat buchet de medalii, culese la Sapporo şi München.

Sever NORAN

P.S. Înainte de închiderea ediţiei am întîlnit-o pe Lia Manoliu, veterana şi mereu tînăra participantă la J.O.

— În numele olimpicilor români, mi-a spus Lia, le doresc cititorilor revistei «Cutezătorii» un an plin de roade bogate la învăţătură. Pentru ei, fiecare an şcolar este o... olimpiadă a ştiinţei, pe care le urez s-o încheie cu rezultate excepţionale!

Dobrin

Dumitrache

Profesorul ANGELO NICULESCU despre elevii săi

Răspunzînd dorinţei multora dintre voi de-a afla amănunte despre succesele binecunoscute obţinute de către tricolori în acest an, ne-am adresat cu cîteva întrebări profesorului Angelo Niculescu, antrenorul naţional de fotbal.

Rep.: *Cărui fapt i se datoreşte, după părerea dumneavoastră, evoluţia indiscutabil ascendentă a naţionalei noastre în anul 1971?*

Angelo Niculescu: Este vorba de roadele iniţiativei de acum trei ani şi jumătate cînd, după formarea lotului naţionalei noastre, s-a pus pe primul plan problema omogenizării lui din toate punctele de vedere, dar mai ales în ceea ce priveşte concepţia de joc ţinîndu-se seama, bineînţeles, de particularităţile nucleului de bază al echipei.

Rep.: *În legătură cu acest nucleu, despre care se vorbeşte deseori, ce jucători intră în componenţa lui?*

Angelo Niculescu: Răducanu, Sătmăreanu, Dinu, Mocanu, Deleanu, Lupescu, Radu Nunweiller, Dumitru (în ultimii doi ani), Lucescu, Dembrovschi, Dobrin şi Dumitrache.

Rep.: *În ce s-a concretizat efortul desfăşurat în direcţia omogenizării concepţiei de joc?*

Angelo Niculescu: În momentul de faţă concepţia de joc a naţionalei noastre nu seamănă cu a altor formaţii străine. Mai concret, renunţîndu-se la pasele lungi din apărare spre partea de teren a adversarului (ceea ce îl avantaja pe acesta, putînd să intre uşor în posesia mingii), centrul terenului a fost transformat într-un «laborator» în care sînt preparate toate acţiunile noastre, atît de apărare, cît şi de atac. Stilul acesta, a cărui existenţă justifică la rîndul ei existenta «şcolii de fotbal româneşti», le convine jucătorilor noştri, el ne-a «priit» şi-l vom cultiva şi-n viitor.

Rep.: *Cine a fost, în 1971, «creierul» echipei pe teren, în timpul jocurilor?*

Angelo Niculescu: Radu Nunweiller, jucătorul pe care, uneori, mulţi nu l-au văzut pe teren, pe care însă antrenorul l-a simţit totdeauna. Cînd s-a întîmplat ca el să lipsească din echipă, cum a fost cazul Bratislavei, concepţia de joc s-a clătinat şi rezultatul n-a mai fost bun.

Rep.: *Dincolo de calificarea în sferturile de finală ale Campionatului european, care este cîştigul cel mai mare al naţionalei noastre în 1971?*

Angelo Niculescu: Este vorba despre faptul că în acest an echipa noastră naţională şi-a pregătit şi şi-a desfăşurat jocurile fără să tulbure activitatea competiţională din campionat. Împotriva unora care susţineau să formăm o naţională «în laborator» (prin scoaterea celor mai buni fotbalişti de la cluburi şi pregătirea lor separată) s-a recurs la calea firească şi eficientă, aceea a realizării unui tot armonios între pregătirea şi activitatea fotbaliştilor în cluburile lor şi aceea din lotul naţionalei. În felul acesta a avut de cîştigat din punct de vedere material, tehnic şi moral atît naţionala, cît şi cluburile.

Rep.: *Ce credeţi că va caracteriza naţionala noastră în 1972?*

Angelo Niculescu: Ambiţia şi efortul pentru a urca şi mai sus, pentru a progresa în continuare.

CONSTANTIN DIACONU

CUM AU RĂSĂRIT DOBRIN ȘI ALȚII...

Poate că vă interesează unele amănunte fotbalistice care nu se văd din tribune. Poate vreți să știți cum arătau în anii copilăriei celebrităților de azi.

«STEAUA» DE PE «MARACANA ARGEȘEANĂ»

Îmi aduc aminte că odată — sînt vreo zece ani de-atunci — m-am dus la Pitești, orașul meu natal. Și m-am întîlnit cu mai mulți prieteni vechi. Unul dintre ei, care a jucat fotbal și a fost și un mare atlet, Ștefan Ionescu, îmi spunea: «E un puști pe «Maracana» noastră (așa îi zice unui teren de pe malul Argeșului, o fîșie de mai cu mult nisip, ca și plaja celebră care-i «fabrică» pe celebrii internaționali brazilieni) care m-a uimit. Face ce vrea cu mingea. Ar putea să ajungă un mare fotbalist...»

Dobrin, da, ați ghicit, despre el îmi vorbise atunci prietenul meu de la Pitești. Să nu credeți cumva că Dobrin a uitat «Maracana» de pe malul Argeșului. Și astăzi, cînd mai prinde cîte o după-amiază liberă, se duce pe acolo și face o miuță și cu prietenii copilăriei lui, ajunși bărbați în toată firea, dar mai ales cu puștii de-acum. Și cred că vă închipuiți cît de bucuroși sînt băieții aceștia cînd vine Dobrin pe la ei și, mai cu seamă, cu cîtă fală povestesc ei întîmplarea asta a doua zi, colegilor, la școală.

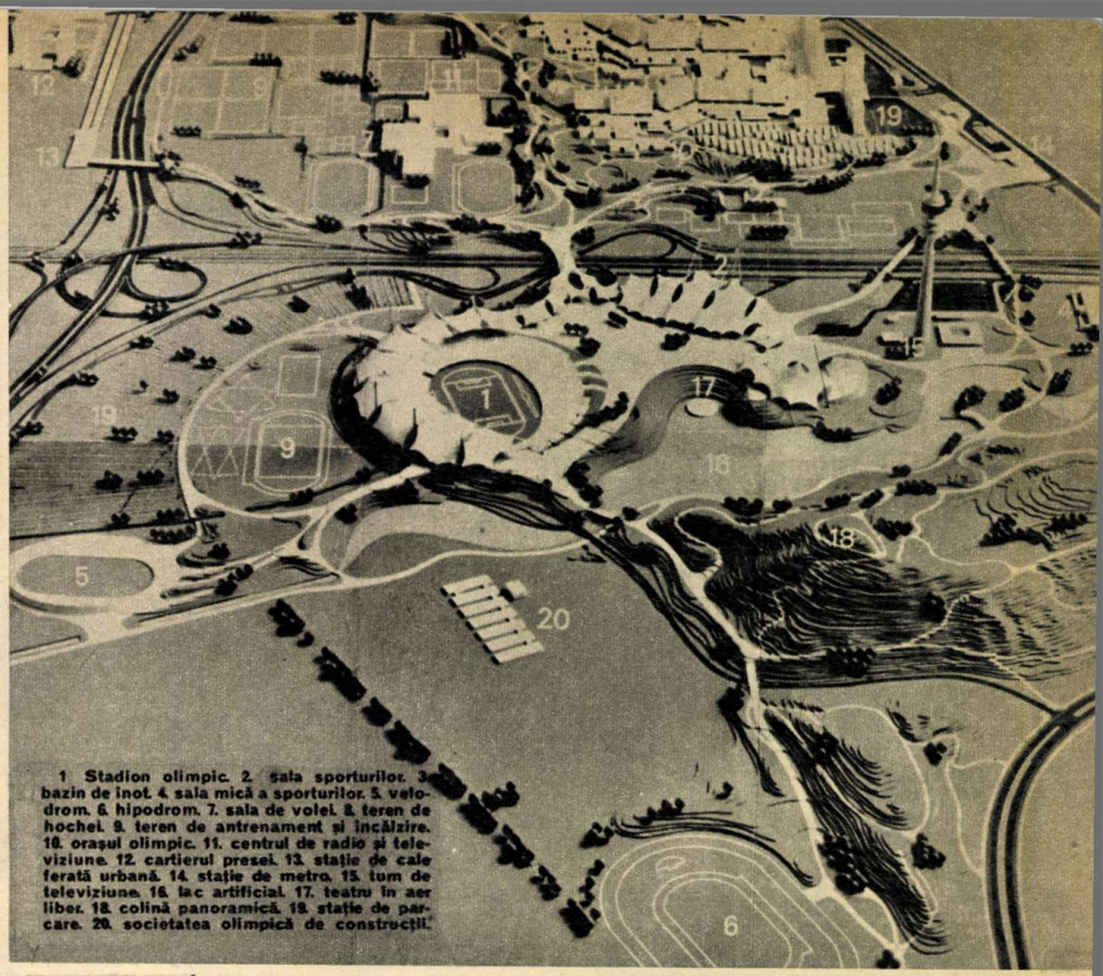

1. Stadion olimpic. 2. sala sporturilor. 3. bazin de înot. 4. sala mică a sporturilor. 5. velodrom. 6. hipodrom. 7. sala de volei. 8. teren de hochei. 9. teren de antrenament și încălzire. 10. orașul olimpic. 11. centrul de radio și televiziune. 12. cartierul presei. 13. stație de cale ferată urbană. 14. stație de metrou. 15. turn de televiziune. 16. lac artificial. 17. teatru în aer liber. 18. colină panoramică. 19. stație de parcare. 20. societatea olimpică de construcții.

PE CÎND DINU ERA PITIC

Dar cu Dinu? Ce mai era cu el pe vremea cînd abia se vedea din tricoul de pitic, la «Metalul»-Tîrgoviște! Antrenorii lui de atunci povestesc că era atît de ambițios — cum de altfel mai e și-acum — ba uneori chiar prea ambițios încît, dacă ar fi fost după el, ar fi jucat în toate posturile deodată. Era un pici cînd, într-o zi, un antrenor bătrîn și cu multă judecată (poate că ați auzit despre el, că a fost, la rîndul lui, un mare jucător, îl cheamă Rudy Wetzer) l-a luat cu echipa mare, cu echipa întîia, la un meci. Și cînd s-a întîmplat ca unul dintre jucători să se accidenteze, s-a gîndit să-l introducă pe băiețașul venit cu ei. Dinu povestește astăzi că i s-au muiat picioarele cînd Rudy Wetzer i-a spus: «Măi, puștiule, ia intră tu pe teren!» Nici nu mai știa ce e cu el. Și l-au pus și extremă stîngă, post unde nu jucase niciodată. Ei bine, a jucat așa de frumos că nici nu l-au mai scos din echipă. Și așa a început frumoasa poveste adevărată a afirmării lui Dinu.

Dinu și Răducanu... «văzuți» de Pompiliu.

RADU ȘI FRAȚII SĂI

Și cu Radu Nunweiller e o poveste dintr-astea. Știți, cu siguranță, că el are frați mai mari, toți foști sau actuali fotbaliști. Din cei șapte frați numai cel mai mic, Edy, nu s-a împăcat cu fotbalul. Pe Radu l-au luat întîia oară la o echipă de pitici, Nelu și cu Lică. Pînă atunci, Radu bătuse mingea pe un teren de lîngă casă cu băieții din cartier. Într-o zi, Radu a plecat, de mînă cu Nelu, la stadion, la «Dinamo». Acolo l-a cunoscut pe un om tare cumsecade, cu părul alb ca neaua. Era Petre Steinbach, primul lui profesor. Radu își amintește cît de grijuliu a fost omul acesta cu el, cum îi observa fiecare mișcare, cum îl dojenea, părintește, cînd greșea. Dar își mai aduce aminte și că, adesea, după ce termina antrenamentul cu Nea Petre, apăreau Nelu și Lică. Și îl luau și ei în primire. Îi era ciudă de multe ori pe frații lui, care îl puneau la treabă, nu glumă. Astăzi însă le este recunoscător. Dacă nu l-ar fi... frecat și ei o oră, și încă una, și încă una, nu ar fi ajuns să stăpînească secretele fotbalului, să poată struni buclucașa de minge așa cum o face acum «numărul 10» din echipa națională și a lui Dinamo...

•

Acum, la început de an nou, Dobrin, Dinu, Lucescu, Radu și toți ceilalți, care în 1971 au luptat din greu pentru ca echipa României să se califice în campionatul european, privesc cu plăcere la drumul parcurs și, cu încredere, spre viitor. Meciurile cu Finlanda, Țara Galilor și Cehoslovacia au intrat de-acum în istoria sportului nostru. Dar vin alte meciuri.

«Încercările cele grele abia de-acum încep — mi-a spus Lucescu. Dar le vom trece, desigur, cu succes. Spuneți asta pionierilor. Le vom trece pentru că știm sigur că la fiecare meci de-al națională, în anul 1972, sutele de mii de cititori ai revistei «Cutezătorii» vor ține... «pumnii strînși» pentru noi... În ceea ce mă privește, în calitatea mea de căpitan al echipei naționale, îi asigur că în momentele grele ne vom gîndi la micii cutezători din rîndul cărora, la mondialele din... 1982 vor juca noi Dobrini, Dumitrache, Dembrovski sau Dinu... Și gîndul că ne urmăresc cu sufletele la gură, ne va da putere. Puterea de a învinge.»

EFTIMIE IONESCU

O secvență «tare» din acel neuitat meci retur cu formația Cehoslovaciei, la București.

Cutezătorii

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU

TEHNOREDACTOR
ROZALIA BARANY

ADMINISTRAȚIA:
EDITURA SCÎNTEII;

TIPARUL:
C.P.C.S.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

Ticuță

Scenariu și desene: POMPILIU DUMITRESCU